

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Του αγαπητού ποιητή Στέλ. Σεφεριάδη

Ω περιδωστήθη κερά, τρελλή χαρά του κάμπου!
Απόψε πιά σ' αποζητούν όλα τριγύρω τάνθια,
Τριανταφυλλιά λιγνόμερη τρέμοντας συλλογιέται
Τό χάδεμά σου που χαρά σκορπίζει κ' εύφροσύνη.

Απρίλης 1908.

II

Είταν κείνη που λάτρευα σαν ξενικό τραγούδι
Που μιά φορά τό γέλιεσα και μέγα ξετρελλάνει
Κι' άλλη φορά δέν μπόρεσα γιά νάν τό ξανακούσω!

Σμύρνη, Αθηνάοις 1908.

ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΔΗΣ

ΤΑ ΣΟΦΑ ΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ

(ANATOLE FRANCE)

Στόν Τάκη Ταγκόπουλο

Η κουρασμένη χάρη της γλυκιά ξεπλώθηκε
στην πολυθρόνα, από τό χορό σαν γύρισε, κι άνα-
στάναξε έλαφρά τό γλυκό της τό στόμα. Τά ρόδα
πούχε στα μαλλιά της ξεφυλλίζονταν ένα ένα κ'

..Σί κάθε άναστίναγμα του στήθους ήρεμο βα-
θύτερη ή σικιά τών λουλουδιών όπου τό στόλιζαν

δρασάτες, που κάθε πουρνό και βράδυ σε ξεκουφαί-
νουν οι πέρδικες...

— Ήρθαμε, παιδιά, τώρα θα τσακώσετε τον
Πάππα πό τά γίνεται — είπε γελώντας ο Άράπης
και μάλιντρισε τό παννί του.

— Όμορφο ταξίδι, θαρρώ πως είδα όνειρο! —
είπ' ο Γιάννης ξετραλαμμένος.

— Όμορφο, κύρ Γιάννη, μά να διούμε μή μας
βγῆ ξυπό...

— Γιατί μωρ' Άράπη;

— Για δές το κείνο κει τό συννεφάκι, στη
δύση πέρα... είναι κάτι τέτοια σοννεφάκια, που τά
φοβήθηκε τό μάτι μου' τάβλεπα στην άρχή σά μι-
κρούλια σαμιαμύθια, που τά πατάς και χάνονται,
μά ύστερις με κάνανε να βλαστημήσω την ώρα που
γεννήθηκαν!

— Τι λές, άδερφι!

— Άκ' τί σου λέω γώ! Κοίταξε τώρα να μη
φάμε τό Φανάρι με τά βουνα του και τά κατσα-
βραχ. Δέστε λίγο τον τόπο, καμαρωστέ τον, γλεν-
τήστε κ' ένα δυό ώρουλες και δρόμο ύστρακι! Πριν
βασιλέψη ο ήλιος νάμιστα πέρα... Δεξιά, κύρ Γιάννη,
τό τιμόνι...

— Άπό δω να βγούμε.

άπλονόταν, κι όσο έπεφτε, έδιδε στο χρώμα τό ρο-
δόλευκο της σάρκας μιά χλωμάδα κ' έμοιαζε τότε
άπαράλλαχτα με τή θαμπή άσπραδα πουχει ή
λευκή καμέλια.

*

Έσήκωσε τά χέρια της τά μυρωμένα και τά-
παλότατα κ' έλαφρά έλαφρότατα τάπλεξε γύρω
στο λαιμό μου κι άντήχησε ή φωνή της στην ψυχή
μου και είπε της : « Πάντα ! »

Πίσω μας, πάνω από τό παιδικό της κεφαλάκι
με τά ρόδα, ή μεγάλη πολυθρόνα ύψόνουνταν στο
σκότος ή παλαική και κάτι θλιβερό σά νάλεγαν
μ' άνηχη φωνή οι σκαλισμένες χιμαιρες που είχε γιά
στολισματα, οι κλόκοτες μορφές τους σά να χα-
μογελούσαν, ποιός ξέρι τί να σκέπτονταν. Πίσω
άπό τά γέρικα ρυτιδωμένα μέτωπά τους έτσι ευ-
τυχισμένους που μας έθωρούσαν, πόσες παρόμοιες
στιγμές δε θάχαν δει τά δρύινα τους μάτια, πόσα
έρωτεμένα μπράτσα σαν κι αυτά που λυώσανε στο
μνήμα.

Όλα σφιχτά επλέκονταν στον αγαπημένο τό
λαιμό κι όλα ποθήσαν να γενούν αιώνιες άλυσίδες
της αγάπης! Άστόχαστα! και δέν ύποψιάζονταν
πως δλομόναχα, ποιός ξέρι, κάποιο βράδυ σταυρό
στα στήθη επάνω τάτάραχα, θα έφυγαν γιά τό άγύ-
ριστο ταξίδι στών τάφων τό σκοτάδι. — Γι' αυτό οι
σκαλισμένες χιμαιρες άκίνητες στην κορφή της πο-
λυθρόνας μ' εϊρωνικό χαμόγελο μας κοίταζαν. Γέ-
ρικοι μάρτυρες και σοβαροί της γοργοπέραστης χα-
ράς μας μας άκουαν και μας περίπαιζαν. Αιώνιους
όρκους άπό στόματα εφήμερα έχουν πιά βρεθεί χρο-
νια ν' άκούνε και μένουν έτσι οι χιμαιρες άκίνητες
και με τά μάτια τους τά ξύλινα μας βλέπουν και
χαμογελούνε!

Κάστρο (της Κρήτης)

ΛΑΛΩ

«ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΕΛΙΝΟΥ»

ΛΙΟΥΡΓΙ

Αντιπρογγίζει στα νερά το ναυτερό λιουρρι,
άχνα δε βγάινε τό χωρό τό πρόβατα σταλιάζουν
νάτ' άπό μιά βαλανιδιά τά βόδια άναχαράζουν,
κι' ο ζευγολάτης ξεμπερδ' ε' αυλάκια που θα σπείρει.

*

Κι' ή βοσκοπούλα, στη δροσιά πηγαίνει και ξεπλώνει
χαιδελογιάται άνέμελη' κολιέται στο χορτάρι...
που νάβλεπε τον πιστικό ε' άγένειο παληκάρι,
π' άπό τή λούνα την ψηλή τή βλέπει και λυγώνει...

Σμύρνη.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

— Στάσου να πάμε πίσου, θα βγῆτε πιά ευ-
κολα...

— Όχι, άδερφι, γιατί; έχει σκαλιά ο βράχος,
δέ βλέπεις;

— Έχει σκαλιά μά γλυστράνε και θα κολυμ-
πήσετε!

— Για γέρος, μωρέ, μας παίρνεις; άραξε κει
τή βάρκα!

Ό Γιάννης έφερε τή βάρκα σύριζα στα σκα-
λοπάτια. Ό Άράπης πετάχτηκ' όξω και τή σιγού-
ρεψε, δίνοντας τη σ' ένα παλούκι, χαμένο κει ξε-
πίτηδες. Πρώτη πήδησε ή Μαριώ στο μονοπάτι και
πήγε νάνεβῆ τά σκαλοπάτια μά πήρε τον κατή-
φορο, κουτροβαλώντας, κι ά δέν είταν ο Άράπης
να τήν άρπάξη θα βουτούσε σίγουρα...

— Παναΐτσα μου!

— Διαόλου κόρη! Ποιός σου τό σφύριζε, μωρή,
πως έγινε Μπουμπουλίνα;

— Άχ πως τρώμαξ! Πως χτυπή ή καρδούλα
μου!

— Σου λένε γλυστράνε τά σκαλάκια, σύ τραβές
σά ζουρλή!

— Κ' είναι βαθιά τά νερά δω πέρα... Για δές
ρέ Σόφο, δε θάβαι τρεις όργυιές;

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΣ

§ 1.

Τό κοινωνικό ζήτημα

Του νεογενήτου έθνους κύριο ιδεώδες είναι την
στιγμήν αυτήν ή ένωση των σκορπισμένων μελών
του. Στη Μακεδονία, στην Ήπειρο, στη Θράκη,
στη Μικράν Άσία, και παντού όπου έλληνικές ψυ-
χές ζούν και αισθάνονται, εξακολουθεί άδιάκοπα ο
διά τήν έννοποίηση του έθνους μας άγώνας. Ό νίος
που γράφει τούτες τις γραμμές δέν άμφιβάλλει δια
τήν επιτυχία του άγώνος. Έχων παποίθησιν εις την
πραγματική δύναμη του Έλληνισμού, δε θεωρεί
πολύ μακρινή την ήμέρα που ή Έλλάς θ' αναδύση
άκέραιη άπό τό βάθος της ιστορίας και θα λάμψη
κραταιά εις τό φώς της ελευθέρης ζωής. Άλλ' όταν
ή λαμπρά αυτή ήμέρα σε γρήγορο μέλλον άνατείλη,
ποιό θάβαι τότες τό ιδεώδες της έλληνικής φυλής;
Όταν ή Μεγάλη Ίδέα, ή ιδέα της έννοποίησης του
έθνους πραγματωθῆ, πως θέλει τότες εκδηλωθῆ της
έλληνικής ψυχής ή αιώνιότης; Γιατι βίβαια τή ζωή
των έθνών ρυθμίζουν κάποια ιδανικά, που στα μάτια
του θεωρητικού έρευνητή της ιστορίας φαίνονται
σαν ο λόγος ο τελικός της ύπάρξεως σ' αυτόν τον
κόσμο.

Αυτό είναι τό θελκτικό ερώτημα που, αν ήμ-
πορούσαμε, θα ήθέλαμε να έρευνησουμε, και μέλιστα
σήμερα εξ άφορμής του κοινωνικού μας ζητήματος
του κ. Γ. Σκληρού, και των συζητήσεων που τουτο
έδωκε άφορμή τους περασμένους μήνες στο «Νουμά».
Παρόμοια ερωτήματα είναι βίβαια πολύ άκκαιρα σή-
μερα γιά μας, που εκτός της εθνικής μας ένότη-
τος, μας άπασχολούν και στοιχειώδη πολιτικά ζη-
τήματα. Νομίζουμε όμως που μπορούμε να εφαρμό-
σουμε και στην Έλλάδα τους λόγους του Ίταλου
Pasquale Villari, ότι άμα λυθῆ τό πολιτικό
ζήτημα (και γιά μας τό εθνικό), παρουσιάζεται τό
κοινωνικό ζήτημα, όχι λιγώτερο σοβαρό, όχι λιγώ-
τερο βιαστικό. (1) Και νομίζουμε αυτό, επειδή
έχουμε και τό παράδειγμα της Γερμανίας μέχρι
του Λασσάλ, και της Γαλλίας μέχρι του Saint-
Simon.

Μας φαίνεται βίβαιο που στην Έλλάδα κρύ-

(*) Βλ. «Νουμά» άρ. 311.

(1) Discorso detto a Firenze il 3 novembre 1907.

— Άμ δω είναι σά να ταξιδεύης μεσοπέλαγα!
— Στοιχειωμένο είναι τό Φανάρι; δε βρίσκεται
κανεις δω πέρα;

— Καπτάν Νικόλα! Έ καπτάν Νικόλα!...

Σταθήτε, βρέ παιδιά, νάνεβῶ να ιδούμε τί τρέχει.
Ό Άράπης ύπόλυτος άρχισε νάνεβαίνη την
πίτρινη σκάλα, την έρθῆ κι άπότομη και νεροφαγω-
μένη, σά να σκαρφάλωνε στο κατάρτι του. Ό Γιάν-
νης κατσάρωσε πίσω του, σά μαϊμού, άνεβαίνοντας
κι αυτός ένα ένα τά σκαλοπάτια, με τό φόβο μήν
κουτροβαλήση και πιάση ο λόγος του Άράπη. Οι
άλλοι τριγυρίσανε τό μονοπάτι του βράχου, να μά-
θουνε καλά τά κατατόπια.

— Έ! ρε σεις ζαγάρια, παλιόγεροι! — άκού-
στηκ' ή φωνή του Γιάννη από πάνω — Στις κακο-
τοπιές, μωρέ, φαίνονται τά παλλικάρια!

— Άκου τον — είπ' ο Κώστας γελώντας — άκου
τον, τον παλλικάρ! Σά βγῆ τώρ' άπ'ένου κανένας
ποντικός, θα δῆς τό Γιαννάκη μας να πάρη τή σκάλα
με τά τέσσερα!

— Όχι δά! Δέν είναι φοβιταρής ο κύρ Γιάν-
κος! — είπ' ή Μαριώ, τρίβοντας άκόμα τό ποδάρι
της, που γδάρθηκε.

— Νά, και δικηγόρος του! Τι τά θές, τυχερός

Βεβαι ζήτημα κοινωνικό, τού οποίου τήν έκρηξη αναχαιτίζει ο κοινός τού έθνους άγώνας διά τήν ένωση του. Καί δέν είναι δυνατό παρά να ύπάρχη ζήτημα κοινωνικό σε τόπο πού, σάν τήν Ελλάδα, έχει τήν άξίωση ν' αποτελέη κοινωνικήν ήεραρχία, καί έχι άπλό άνθρωπομάζωμα. Ζήτημα κοινωνικό σημαίνει ζήτημα άνισότητος, πρό πάντων οικονομικής, τών κοινωνικών τάξεων, καί κατ' άκολουθία σφοδρό μεταξύ των άνταγωνισμό.

Η έθνική μας ήερακείότης είναι βέβαια όρος άπαραίτητος τής γενικής τού έθνους εύημερίας. Άλλ' άμείσως μετά τού ζήτημα τής έθνικής ένότητος, παρουσιάζεται τού κοινωνικό ζήτημα πού σκοπόν έχι κυρίως καί ειδικώς τήν οικονομική καλλιτέρευση τών κατωτέρων τάξεων τού λαού. Ζήτημα κοινωνικό ύπέρξε παντού πάντοτε, άπ' άρχής τής θετικής ιστορίας. Γιατί πάντοτε ή τάξη εκείνη τής κοινωνίας, τής όποιας κάθε φορά πέφτει κληρος ή στέρηση καί ή φτώχεια, έφθόνησε τόν πλούτο καί τήν καλοζωία τών πλουσίων, κ' επεθύμησε καλλιτερη τύχη. Άπό τόν καιόνα αυτόν δε θα κάμη βέβαια εξαίρεση ή Ελλάς. Καί τότε, ποιός μπορεί να ύποτιμήση τήν μεγάλη σημασία τού ζητήματος;

Σε κάθε κοινωνία, ή τάξη εκείνη τών ανθρώπων, πού, δι' ένα ή άλλο λόγο, εκέδισε τόν περι ύπάρξεως άγώνα, άπόκτησε τά υλικά τού κόσμου άγαθά, καί με τή δύναμη πού αυτά τής παρέχουν εκπληρώνει έμφυτον εις τόν άνθρωπο προορισμό, πρωταγωνιστεί δηλαδή στόν δρόμο τής δημιουργικής εργασίας, καλλιεργεί καί προάγει τά γράμματα, τις τέχνες, τις επιστήμες καί τού έμπόριο, γίνεται αιώνας όλόκληρους θεματοφύλακας τών πνευματικών άγαθών τής κοινωνίας, παρατηρούμε πού είναι τής φύσης άδυσώπητος αλλά καί λογικός νόμος, ή τάξη αυτή να κουραστή, να εξαντληθή μέχρι θανάτου, καί όλότελα να συντριβή. Καί τότε, νέα δύναμη, νέα έρμη από τά κατώτερα παρθένα καί γιομάτα ενέργεια στρώματα τής κοινωνίας παίρνει τή θέση τής κουρασμένης τάξεως, κάνει ήμισαν εργασία, καί πάλι με τήν πάροδο τών αίωνων εξαφανίζεται (1). Τίτοια τού κόσμου ή μοίρα καί ο νόμος. Όποιος θέλη να ξετάση τή δικαιοσύνη τού νόμου τούτου, μη λησμονήση ότι τής ιστορίας ή δικαιοσύνη είναι ή άληθέστερη τού κόσμου τούτου. Καί ή

(1) Βλ. καί Fichte, «Reden an die deutsche Nation».

ιστορία δέν ύποφέρει κοινωνική τάξη άνίκανη να κάμη τά καθήκοντά της. Όπως εύνοεί τις ήγέτιδες τάξεις, έτσι καί δέν τις άνίχεται όταν άρχίσουν να ραθυμούν. Άλλοίμονο δε στο έθνος εκείνο τού οποίου οι κατώτερες τάξεις παύουν να είναι πηγή δύναμεις τονωτικής τών εξαντλούμένων κοινωνικών στοιχείων, νακαι δηλαδή πηγή ζωής. Τέτοιο έθνος είναι έτοιμο για τόν θάνατο.

Εις τού κοινωνικό ζήτημα πρόκειται λοιπόν για τήν εύημερία τών φτωχοτέρων τάξεων, καί λοιπόν για τήν κοινωνικήν εύρωστία. Τού κοινωνικό ζήτημα είναι τού ζήτημα τής ύπάρξεως, διότι ή καλλιτέρευση τών οικονομικών συνθηκών φέρνει κατ' κανόνα καί καλλιτέρευση τού ήθικου καί πνευματικού βίου. Έμείς δε ή προορισμό κάθε κοινωνίας θεωρούμε τήν πνευματική δημιουργία, γιατί, όπως λέγει ένας σοφός μευ διδάσκαλος, «Η πρόοδος είναι ενέργεια προς ώρισμένον σκοπόν, ο οποίος άλλος δέν είναι παρά ή πραγματοποίησης τού άγαθού, ύπέρτατος προορισμός τού ανθρώπου. Άλλ' ο άνθρωπος δέν κινείται εις τοιαύτην ενέργειαν παρά όταν εξυπνά μέσα εις τήν ψυχήν του ή ύψηλή συναίσθησις τού μεγάλου σκοπού του, ή συναίσθησις ότι ή φύσις του είναι πνευματική καί ότι ή άληθινή ζωή άλλο δέν είναι παρά ή πραγματοποίησης τών ύψηλών άναγκών τού πνεύματος» (1).

Τού κοινωνικό ζήτημα ύπάρχει από καταβολής κόσμου, καί είναι με τήν κοινωνία συνυπόστατο. Καί δέν είναι τού μόνο πρόβλημα πού, άν καί άλλο, σπαράζει τήν ανθρωπότητα. Α' από τού κατέχουμε μαρτυρίες τού ανθρώπινου πνεύματος, βρίσκουμε τού ζήτημα τών σχέσεων μεταξύ πνεύματος καί ύλης. «Από τήν σφαίρα τής καθαής, Μεταφυσικής, τής άπλησίαστης εις τόν κοινό νοού, κρίνεται τού πρόβλημα ιδώ κάτου, όπου μανίζει ο άγώνας τών διαφορών ήθικών συστημάτων. Όλοι ζητούν να θέσουν εις άρμονία τού πνεύμα καί τήν ύλη, τού ήθικό ιδεώδες καί τήν πρακτική δράση» (2).

Τών ανθρώπινων κοινωνιών ή εξέλιξις έχι ως τώρα συντελεσθή εις τήν αντίθεση άδιαλλάκτων άγώνων, διότι άδιάλλακτες καί άσυμβίβαστες είναι καί οι συγκρουόμενες αξιώσεις. Καί ναί μόν είναι τού κοινωνικό ζήτημα παλαιό όσο κι ο κόσμος, αλλά

(1) Γ. Καλογούρος, «περι έθνικής γλώσσης καί έθνικής ιστορίας» σ. 8.
(2) Fanny Imle, in Monatschrift für christliche Sozialreform, März 1908, S. 129.

δέν είναι τόσο παλαιά ή περιζήσις άντίληψις τών συγχρόνων μας, δέν είναι τόσο παλαιά ή σημερινή συνείδηση τής άστικής καί πολιτικής ισότητος πού κάνει τήν οικονομικήν άνισότητα περισσότερο αισθητή, καί δέν είναι τόσο παλαιά ή βαθμιαία κατάρπωση τού θρησκευτικού πνεύματος έγκαρτερήσεως, χάρις στο όποτον οι πάσχοντες ύπόφεραν τά βάσανα τούτης τής ζωής με τήν έλπίδα μελλούμενης άμειβής. Είναι δι' νέο τού φαινόμενο κληρος όλων τών εκκλησιών πού να ζητή κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, ν' άναγνωρίζη δηλαδή ότι στα βάσανα τής επιγείου ζωής ύπάρχει θεραπεία, καί να σβύνη κατ' αυτό τόν τρόπο στήν καρδιά τών δυστυχούντων τού αίσθημα τής ύπομονής καί τήν παρηγορία τής έλπίδος περασμένων εποχών (1).

Τού κοινωνικό ζήτηματος νεώτατο γέννημα είναι καί ο κοινωνισμός, πού αποτελεί σήμερα σπουδαίον, άπαραίτητον μαλιστα παράγοντα κοινωνικής προόδου εις όλους τούς πολιτισμένους λαούς. Ο κοινωνισμός είναι ή νεώτατη μορφή τής αναπόφευκτης διαπάλης τών τάξεων, αλλά μορφή πού άντανάκλαξ όλες τις υλικές καί πνευματικές άνάγκες τής εποχής μας. Γι' αυτό νομίζουμε πού πίσω από τόν κοινωνισμό κρύβεται ζήτημα νέου πολιτισμού.

Πολλοί άπ' όσους πραγματεύονται τού κοινωνικό ζήτημα χωρίζουν δύο τού ζήτηματος συστατικά, τόν κοινωνισμό καί τήν κοινωνική κίνηση.

Άλλ' άν τά έργα τού ανθρώπου άλλο δέν είναι, παρά ο στοχασμός του ο ίδιος, αυτή ή διάθεση τής ψυχής του, τότε βέβαια δέν μπορούμε να χωρίσουμε τόν κοινωνισμό από τήν κοινωνική κίνηση, καί να θεωρήσουμε εκείνον μόν ως ιδέα, πού μόνο στο νοού τών ανθρώπων έχι ύπόσταση, τούτην δε ως κάτι πραγματικό, χωριστό από τόν πρώτο. Βέβαια, ο κοινωνισμός, άπόρροια θεωρητικής σκέψεως, προηγήθηκε καί προηγείται τής κοινωνικής κινήσεως, καθώς ή σκέψη, περισσότερο ή λιγώτερο άόριστη, προηγείται τής πράξεως (2). Καί οι δύο όμως έχουν για τήν ιστορία καί για τή ζωή τήν ίδια σημασία, γιατί είναι εκφράσεις ταυτόσημες τού κοινωνικό ζήτηματος. Ο κοινωνισμός καί ή κοινωνική κίνησης κάγουν ένα καί τόν αυτόν όρο τού άλύτου κοινωνικό ζήτηματος.

A. ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΣ

(1) Edm. de Amiens, «Lotte civili» p. 39.
(2) Παρβλ. Werner Sombart, «Sozialismus u. soziale Bewegung», S. 15 (15 Aufl.).

άνθρωπος.
— Έδώ θα κάτσουμε, μωρέ; Πάμε καί μείς άπάνου, να μη μας κοροϊδεύη ο παλλικαρής!
— Ναί ο μπάρμπας μου, ναί έρχονται!
Κείνη τήν ώρα, ίσια ίσια, φάνηκε πού πέρα, ριζοβουνιά ριζοβουνιά πλέοντας, ένα βαρκάκι με δύο γέρους, τούς φύλακες τού Φαναριού. Ο ένας άψηλός, δεμένος, με άσπρα κατσαρά μαλλιά, κατακόκκινος, γεμάτος ζωή, με όλα τά όγδόντα του, εΐτανε ο καπτάν Νικόλας, ο αρχιφύλακας. Φορούσε κοντοβράκια Αιγινίτικα, μακρύ γαλάζιο ζουνάρι καί φέσι μικρό, στραβά στραβά βαλμένο, γιορταμιλίδικα. Στο ένα του ταύτι κρεμιώτανε σκουλαρίκι-όλόκληρος σου μύριζε θάλασσα! Ο άλλος ξηντάρης, ζαρωμένος, φουστανελλας, εΐτανε χωριάτης, άπ' τήν Περαχώρα, μουστανελλας, άδερφός τής μάνας τής Μαρίας. Εΐχε κει κοντά πού Φανάρι χωράφια καί τά δούλευε, παίρνοντας καί μιστό για βοηθός τού Φαροφύλακα. Τού βαρκάκι ζύγωσε σιγά σιγά καί διπλώωσε τάλλο...

— Καλώς τού μπάρμπα μου, καλώς τονά!
— Άρη τ' θές έσύ δώ χέμ! πανάθεμά σε!
— Ήρθα να σε ιδώ, μπάρμπα μ'! Έχου να χρόνο να σε ιδώ!

— Καλώς σε βρήκαμε, καπτάν Νικόλα! — εΐπ' ο Σόφος, σφίγγοντας τού χέρι τού καπετάνιου, πού πήδησε δέξω με σβέλτσονή παλλικαριού.
— Καλώς τα τά παιδιά, καλώς τα! Πούν' ο Άράπης, μωρέ;
— Άνέθηκε πάνου...
— Καλώς όρισες στ' άρχοντικό μας, καπετάν Νικόλα! Τού κυριέψαμε σήμερα, τέλειωσε! φώναξε πού πάνου ο Άράπης.
— Μπρέ μπας καί βάλατε χέρι στα χρυσάφια;
— Σ'τα πήραν άλλοι! ποιός σουπε ναφίνης τού Φανάρι μοναχός;
— Καί τά παιδιά πού δώ μένουνε στο Λευτράκι; για σιργάνι, βέβαια... Δι' μου μύριζει χωματίλες ή θωριά τους!
— Γώ, εΐπ' ο Κώστας, πάσχω από άρρωστοφαγιά; ο Θόδωρος είναι ζωχαδικός, κι ο Γιάννης μας κει πάνου, τώμορφο κει ο παλλικαρι, πού ξετρελλαίνει τά κορίτσια, έχι... δέξω πού λόγου σας... ύστερισμός!
— Χα χέ χέ! Μωρέ παρία πού μούρθε σήμερα! Γώ, τού λοιπό, θα σας γιατρέψω τώρα... Έχω πιάσει δώ κάτι μπαμπούνια με μουστάκι, πούνα

για βασιλικό τραπέζι. Έχουμε καί στραΐδια, πού να τά μυρίση γιαστρωμένη τού ρίχνει. Έχω καί μυτζήθρα. Θα φέρατε, βέβαια, καί κρασί. Όταν τά στρώσουμε, μωρέ, κάτω, πού θα πάη γόνα! Όταν τού κάψουμε!
— Άίντε νε! — φώναξ' ο Άράπης — θα φάη ο κούνουπας σίδερο κ' ή μύγ' άτσάλι! Έχουμε μια νταμουτζανούλα κοκκινέλι Περαχωρίτικο, πού σπιθοβολάει...
— Πάμ' άπάνου, τού λοιπό, παιδιά, πάμ' άπάνου! Καλώς όρισατε στο φτωχικό μου...
— Για σου, καπτάνιε! Βλέπω θα γενούμε καλοί φίλοι...
— Εί είμαστε καί μείς μια φορά κάτι, με φαίνεται ματιαστήκαμε. Δόξα νάχη ο Θεός!.. Προσέχετε τά σκαλάκια... γλυστράνε...
Άνεβήκανε στήν ταράτσα. Ο βράχος είναι ψηλός, δώδεκα, δεκαπέντε μέτρα, σε σπιτι τριπάτο. Τά σκαλάκια, πού τούς φανήκαν άσωστα, βγαίνουνε πάνου σε μια στενή ταράτσα, καμωμένη γύρω στο Φανάρι, σάν μπαλκόνι. Ένα χαμηλό τοιγάκι σάν πεζούλα περιζώνει τήν ταράτσα, δέξω, δέξω πού τού άνοιγμα τής σκάλας, κ' έτσι μπορεί κανένας καί με τού δυνατότερο άγέρα να σταθή κει πάνου,